

For vi er Hans verk,
skapt i Kristus Jesus til gode
gjerninger, som Gud har gjort
ferdige på forhånd, for at vi
skulle vandre i dem.
Efeserne 2,10

BETEL-NYTT

Gud ser hele bildet

Historien om Josef er fantastisk. Han måtte gjennom flere prøvelser og tester, og livet var til tider alt annet enn rosenrødt.

Det kunne kanskje se ut som om Gud hadde forlatt Josef, men Gud var med, og Han hadde en plan. Det var en plan som overgikk Josefs forstand.

Gud ser et helt maleri, mens vårt blikk er festet på en liten detalj i det

store bildet. Han ser lengre enn oss, og noen ganger er det beste vi kan gjøre å gi opp vårt forsøk på å forstå alt, men hvile i

vissheten om at Gud vet hva som er best for oss.

Gud viser gjennom denne historien at Han er suveren. Ingenting er umulig for

Gud, Han har full oversikt og kontroll, og det er trygt og godt å vite.

ANSERINE LOVISE INVERSEN

En eminent pianist fra Ukraina ved navn Sasha øver fast på flygelet på øver etasjen på bedehuset. Side 2

Et nokså nytt kor med unge staute karer har vokst fram. Møt Voice of Boys på side 4.

På siste side tar vi turen til Songdalen hvor Eileen bor sammen med familien.

For mine tanker er
ikke deres tanker, og
deres veier er ikke mine
veier sier Herren.
Jesaja 55,8

Nye venner fra Ukraina

**En mørk regnfull
høstdag i oktober spiller
Sasha Lazarev på
Parkert Piano i Storhall
Karmøy.**

Etter konserten møter Betel-Nytt Sasha, moren Elena Lazareva og Sasha sin gode kamerat, Lukas Stensland, på bedehuset. Sasha er godt kjent på huset. Han er innom nesten daglig for å øve på pianoet i hovedsalen. Når Sasha spiller på tangentene strømmes de vakreste klassiske toner utover salen. Lukas foretrekker trommene fremfor pianoet, og han spiller i lovsangsteamet på Klippen. Elena synes at guttene skal spille sammen, men foreløpig spiller de i ulike sjangre. Kanskje Elena får oppfylt ønske sitt?

Sasha og Elena reiste fra Donesk til Bucha i Kyiv etter at krigen brøt ut i Ukraina. Siden det var veldig farlig i Bucha valgte de å forlate landet, og de ankom Veavågen 18. mars 22. Begge to forteller at de har blitt møtt med vennlighet og gjestfrihet. Lukas sier at det har vært kjekt å bli

kjent med Sasha. Han forteller at da de kom hit hadde de bare en sekk med seg, og han sier at det er kjekt at han kan få være med å hjelpe.

Sasha startet på Veavågen skole i vår, og nå går han på Åkra ungdomsskole. Samtidig har han gått i velkomstkasse på Sevland og nå i velkomstkasse på Stangeland ungdomsskole. Betel-Nytt lurer på hvordan Sasha har opplevd å være ny på fire skoler på så kort tid. Sasha sier at det har gått veldig fint, og han opplever at det er bra å kjenne mye folk. Elena forteller at hun lærer norsk på voksenopplæringen sammen med kjekke folk. Begge to er glade og takknemlige

for alle de norske vennene de har fått. Selv om den lille familien ikke kjente så mange mennesker da de kom til Norge, føler de nå på et fellesskap sammen med sine nye venner. De

opplever også at folk er hjertelige, og deres opplevelse er at nordmenn og norske myndigheter oppriktig bryr seg om det som skjer i Ukraina.

Sasha og Elena har opplevd mye etter at de kom til Norge. De setter pris på å bli bedre kjent med den norske kulturen, historien og det norske

språket. Elena sier at det er flott natur både i Norge og i Ukraina, men hun synes faktisk at den norske naturen slår den ukrainske. Selv om Elena mener at folk smiler mer i Norge enn i Ukraina, så er det varmere og mer sol i Ukraina. Elena har fisket for første gang, gått i fjellet for første gang og svømt i kaldt vann for første gang etter hun kom til Norge. Elena har lagt merke til at nordmenn er glade i tradisjoner, og hun likte godt å delta i 17. mai feiringen. De har også fått anledning til å reise, og i sommer var Sasha på Norway cup sammen med fotballaget sitt og for noen uker siden var de på tur med norske og ukrainske venner i regi av Klippen.

Sasha har spilt piano siden han var 7 år. Elena ønsker at Sasha skal bli pianist, mens Sasha ser for seg at han skal bli fotballspiller. Elena foreslår at han kanskje kan bli en fotballist; litt av begge

del. Sasha er innom

bedehuset nesten hver dag for å øve, og i tillegg går han på kulturskolen to dager i uken. Sasha sitter på kulturhuset på Åkra, mens pianolæreren hans er med via telefon fra Ukraina.

Sasha og Elena har familie i Ukraina. Sasha har en søster på 31 år, en bror på 34 og mange søskenbarn. Det går bra med dem, men den 10. oktober opplevde de mye bombing i byen hvor de bor. Sasha har også en venn som har flyktet fra Ukraina og som nå bor i Tyskland. Sasha og Elena sine tanker og ønsker for fremtiden er at krigen skal stoppe og at barna ikke skal lide. En rørt Elena ønsker å si tusen takk til alle nordmenn, og spesielt takk til deres norske venner. Hun sier at hjemme er i deres hjerter, og akkurat nå er hjemme her på Vea.

Hjemme er i våre
hjerter. Akkurat nå er
hjemme her på Vea.

Elena (mor til Sasha)

Konfirmantar

2023

Ikkje mindre enn 15 flotte ungdommar har meldt seg på konfirmantundervisning i Vea Bedehusforsamling.

Saman med konfirmantane i Veavågen kyrkje har dei samlinger annakvar veke fram mot konfirmasjonen våren 2023.

Ver med i bøn for konfirmantane og leiarane.

Frå venstre: Bendik, Kasper, Hanna, Tobie, Emil, Oline, Lina, Kine, Leah, Sofie, Olena, Mathilde, Amalie, Elise, Tilla og Ingrid.

**Herren velsigne deg og vare deg!
Herren la sitt andlet lysa over deg og vere deg nådig! Herren lyfte sitt andlet mot deg og gje deg fred!**

Hils på Yelizaveta og Katia som bor på Åkra, men ofte er å se på samlinger på Klippen, kirken eller bedehuset på Vea. Begge er glade i lovsang og bibelstudier. I Ukraina jobbet de sammen i en menighet, Yelizaveta med administrative oppgaver og Katia musikk lærer. Nå deltar de på norskopplæring og skal snart ut i praksis. På fritiden liker de å gå tur, oppleve Haugalandet og Norge, samt være med både ukrainske og norske venner.

Fredag 23. september hadde me gleden av å høyra ein flott gjeng av unge gitar syngja på bedehuset. Dei kallar seg "Voice of boys", og Betel-Nytt sin utsende har spurt Karl Brekkå nokre spørsmål om koret.

Kven er Voice of boys?

-Voice of boys er eit halvt år gammalt mannskor for ungdom. Koret har låg terskel når det gjeld musikalsk nivå. Fokuset er heller å ha det kjekt i lag enn å levera høg kvalitet.

Kvar kjem gutane frå?

-Me har ungdom jamt fordelt frå Langåker til Veå.

Kva aldersgruppe er det på gutane?

-Aldersgruppa er ungdom. Me har folk frå åttende klasse og oppover men størstedelen av medlemmene i koret er i vidaregåande skule-alder.

Kvifor starta de med koret?

-Kortversjonen er at eg lenge har hatt ein visjon om eit ungdomskor. Etter lang tid tenkte eg at me berre fekk prøva å samla ein gjeng for å høyra om det var stemning for å starta opp! Over ein kaffikopp ein lørdagskveld idémyldra me om kven som kunne spele instrumenter og kva sanger me eventuelt kunne hatt. Jammen blei det òg sett ein dato for fyrste øvelse. Plutseleg var me i gong med øvelser annankvar sundag.

Kven er leiara av koret?

- Det er vel kanskje eg som er leiaren sjøl om det ofta er demokratiet som bestemmer.

Kva type sanger syng de?

-Eg likar å kalla oss eit vakse «badnakor». Me syng enkle sanger som er lette å syngja ut på. Helst skal det også enkelt kunna klappast attåt, og ekstra stas blir det når me klarer å syngja fleirstemt. Signatursangen vår er "Det lille lys eg har", men me eksperimenterer med både engelske og meir «innhaldsrike» sanger!

Betel-Nytt sin utsende takkar for samtalen og vil anbefala koret på det varmaste. Kjempeflott å høyra den friske songen!!

Risikovilje og etterfølgelse av Jesus

Av Erlend Hardang

Livet som en Kristen er et liv fylt med risiko. Som kristne risikerer vi forfølgelse. Vi risikerer sosial fordømmelse. Vi risikerer å bli latterliggjort, og vi risikerer å bli karakterisert som ekstreme og hatefulle av en nasjon som i økende grad er påvirket av sekulære krefter. Risiko er samtidig noe vi i vår menneskelige natur ønsker å unngå. Vi ønsker å oppleve komfort og sikkerhet, fremfor ubehag og usikre tider. Vi ønsker relasjoner hvor det er trygt å åpne seg opp om hvem en er, og hva en tror på.

Vårt ønske om å unngå risiko skaper store utfordringer for vår oppgave som kristne. Da Jesus kalte sine første disipler så var det med disse ord: «Følg meg, så vil jeg gjøre dere til menneskefiskere (Mark 1:17).» Å være en menneskefisker, dvs. en person som arbeidet med å få andre mennesker til å også bli etterfølgere av Jesus, var kjernen i oppgaven som Jesu disipler fikk. Dette er også essensen i den oppgave Jesus har for oss i dag. I misjonsbefalingen sier Jesus følgende til oss: «Gå derfor ut og gjør alle folkeslag til disipler, idet dere døper dem til Faderens og Sønnens og Den Hellige Ånds navn, og lærer dem å holde alt det jeg har befalt dere (Matt 28:19-20a)». Vi er, på hver vår måte, kalt til å være med på dette oppdraget. Problemet er at dette oppdraget medfører risiko. Stor risiko. Og risiko, det vil vi helst unngå.

Etter at Moses møtte Herren i den brennende tornebusken så ble han gitt sitt livs oppgave; kall det gjerne hans personlige misjonsbefaling: «Gå av sted! Jeg sender deg til Farao. Du skal føre mitt folk, Israels barn, ut av Egypt (2. Mos 3:10).» Oppgaven var enkel å forstå, men den innebar stor risiko. Dette forstod Moses, og derfor ønsket han å unnsnippe oppgaven. Men for å unnsnippe oppgaven så trengte han gode unnskyldninger. Og som kristne så er vi ganske gode til å kopiere unnskyldningene som Moses kom på.

Moses første unnskyldning var følgende: «De [de Eldste i Israel] vil visst ikke tro meg og ikke høre på meg! De vil si: Herren har ikke åpenbart seg for deg (2. Mos 4:1).» Jeg antar du har tenkt det samme når du tenker på den vanskelige kollegaen din, eller ateist-naboen din som er altfor opptatt av evolusjonsteorien og Darwin til å kunne ofre kristendommen en seriøs tanke. Han vil ikke tro! Hva er poenget? De vil for visst ikke tro på mitt

Erlend Hardang (f. 1987) har studert ved The Master's Seminary utenfor Los Angeles, og er nå bosatt i Sandefjord med familien, hvor han arbeider som revisor og er aktiv i menigheten Sandefjord Evangeliske Menighet.

enkle vitnesbyrd om hvem Jesus er. Det beste er nok å la være. Hvorfor unødvendig skape en ubehagelig situasjon for oss begge? Jeg tror vi alle har tenkt slike tanker. Realiteten er at den vitner mer om vår egen vantro, enn om naboens. Har ikke Jesus lovet deg å være med oss alle dager inntil verdens ende? Inkluderer ikke dette den dagen du skal vitne til naboen din? Er det ikke slik at Guds ord er levende og virksomt og skarpere enn noe tveegget sverd? Er det ikke slik at Ordet trenger igjennom helt til det kløver sjel og ånd, ledd og marg, og dømmer hjertets tanker og råd (Heb 4:12)? Er det ikke også slik at Guds ord alltid utretter sin gjerning når det blir formidlet (Jes 55:10-11)? Hva vet egentlig vi om responsen til vår nabo? Det er ikke sikkert at han vil tro. Men det er heller ikke sikkert at han ikke vil tro. Vår oppgave er å gå i tro. Guds oppgave er å gi liv. Moses' første unnskyldning var ikke god nok for Herren. Den holder ikke i 2022 heller.

Moses' andre unnskyldning var følgende: «Hør meg, Herre! Jeg har aldri vært noen ordets mann, verken før eller nå etter at du begynte å tale til din tjener. Jeg er tung i mæle og tung i tale 2. Mos 4:10.» Sagt på en annen måte; Jeg klarer det ikke! Du kan gjerne klare mange andre oppgaver tenker du. Jeg kan styre lyd. Jeg kan stable stoler. Jeg kan koke kaffe. Jeg kan synge i kor. Jeg kan lede møter. Jeg kan til og med ha andakt. Jeg kan bare ikke vitne til min kjære venn. Jeg evner det ikke. Herren var ikke veldig imponert over Moses sin andre unnskyldning. Han minner Moses på at det er Herren selv som har gitt mennesket munn. Herren evner følgelig også å hjelpe han til å bruke munnen. Det samme er sant for oss. Han har formet oss i mors mage. Han har utrustet oss med alle våre naturlige og åndelige gaver. Han evner å bruke den enkleste og mest ordfattige formidler iblant oss til å kunne si noe om hvem Jesus er. Hvis Gud har kalt deg til en oppgave, så evner han faktisk å utruste deg til denne oppgaven. Gud har gitt deg misjonsbefalingen, og han har gitt deg Den Hellige Ånd som hjelper for å sette deg i stand til å utføre oppgaven. La oss tro på Guds løfter om Herrens hjelp; også i det daglige.

Den tredje unnskyldningen som Moses kommer med er følgende: «Å Herre, send bud med hvem du ellers vil (2. Mos 4:13)!» Kanskje du også har tenkt denne tanken; Jesus, bruk hvem som helst, bare ikke meg! Av en eller annen grunn har vi fått det for oss at alle andre er mye bedre kandidater til å gjøre den gjerning som Gud har lagt på våre hjerter enn

det vi

selv er. Du som ber om at Gud skal sende et vitne om Jesus til din ufrelste bror. Har du tenkt på at du selv kanskje er vitnet som Gud ønsker at skal gå?

Moses endte opp med å dra til Egypt. Da han hadde fattet sin beslutning, sa Herren følgende til han: «Dra av sted og vend tilbake til Egypt! Nå er de døde, alle de som stod deg etter livet (2. Mos 4:19).» Ytterst sett så var det ikke manglende tillit til at folket skulle tro, manglene tro på egne gaver, eller ønsket om at andre skulle dra i hans sted som var årsaken til at Moses søkte å unnsnippe returen til Egypt. Årsaken var at Moses var redd! I 2. Mosebok 2:14 forklares det hvordan Moses responderte på at Farao hadde fått vite at Moses hadde drept en egypter: «Da ble Moses redd og sa: Sannelig, saken er blitt kjent.» Deretter flyktet Moses til Midian, drevet av frykt. Frykt for Faraos soldater som søkte å drepe han. Etter 40 år i Midian bar Moses på den samme frykten. Men Herren ville ikke fortelle Moses at de som tidligere stod han etter livet nå var døde før Moses hadde besluttet å reise. Herren ville at Moses skulle lære å stole på Herren, tross sin menneskefrykt, tross all den risiko som var forbundet med en retur til Egypt.

Slik er det også for oss. For at vi virkelig skal klare å stå i den oppgave som vi er kalt til som kristne så må vi også lære oss å stole på Herren, tross all den risiko som det kan medføre. Og en kan også stille seg spørsmålet: Er det egentlig risiko forbundet med vårt kristne kall? Ja, det vil kunne medføre ubehagelige situasjoner, det vil kunne medføre fordømmelse fra våre medmennesker, og det vil koste oss sosial status. I noen land vil det koste oss livet. Men Jesus har lovet oss å være med på veien, og vår evige sikkerhet er ikke avhengig av medmenneskelig aksept, men av Jesu seier på korset for 2000 år siden. Den eneste reelle og varige risiko vi kan ta her i livet er ved å ikke være en ny skapning i Kristus. Men er vi i Kristus, så er det ingen fordømmelse fra Gud vår Far (Rom 8:1). Er vi i Kristus, så skal vi leve om vi enn dør (Joh 11:25). Er Gud for oss, hvem er da imot oss (Rom 8:31)? Kanskje det er på tide at vi kristne risikerer litt mer, slik at enda flere skal få del i den trygghet som vi kristne har i Jesu fullkomne frelsesverk.

Nytt fra bedehusstyret

Da er høsten i gang og vi i bedehusstyret er glad for at bedehuset igjen fylles opp. Vi er så velsignet med samlinger for alle generasjoner nesten hver dag.

Årets brukersamling ble avholdt i september og kalenderen ble fylt opp for 2023. Vi er så takknemlig for Veia bedehusforsamling og alle organisasjoner som vil holde møter hos oss. Må vi alle være i forbønn om at vi må få et møte med Jesus gjennom forkynnelse og sang i disse møtene.

På Sørbø er gravearbeidet for det tekniske anlegget i gang. Dette betyr at vei, vann, avløp og strøm skal på plass. Arbeidet er forespeilet å vare fram til neste sommer. Samtidig med dette jobber prosjektledelsen for nytt bedehus med å tilpasse tegninger til nytt hus. Det vil si å se på løsninger som kan få ned prisen samtidig som funksjon og ønsker fra brukerne blir ivaretatt. Vi håper at vi om ikke alt for lenge kan få presentere et prosjekt som er gjennomførbart. Uansett

har vi litt tid på oss så lenge det tekniske anlegget ikke er klart.

Vi i bedehusstyret ønsker dere alle en fin høst og håper vi sees på samlinger på bedehuset. Husk at dere bare må stoppe oss og spørre hvis det er noe dere lurte på.

Vi vil hilse dere med Luk 15,4-5

Bli i meg, så blir jeg i dere. Likesom grenen ikke kan bære frukt av seg selv, slik kan heller ikke dere bære frukt uten at dere blir i meg. Jeg er vintreet, dere er grenene. Den som blir i meg, og jeg i ham, han bærer mye frukt. For uten meg kan dere intet gjøre.

Alt håp ligger i Jesus og det han har gjort for oss.

Med vennlig hilsen fra
bedehusstyret ved
formann Trond Brattgjerd

Faste aktiviteter på bedehuset for barn og unge

MANDAG

- 18:00 Guttelag fra 2. klasse og oppover i oddetallsuker.
- 17:30 Barneforening fra 3 år og oppover i partallsuker.
- 19:00 Sunshine korøvelse fra 5. klasse og oppover.

TIRSDAG

- 17:00 Barnekor-øvelse fra 4 år og oppover i oddetallsuker.

ONSDAG

- 12:30 Kronologos bibelundervisning for sjette og sjuende klasse. Påmelding hvert semester.

LØRDAG

- 21:00 VKU ungdomsmøte fra 8. klasse og oppover.

SØNDAG

- 11:30 Søndagsskole for alle barn i oddetallsuker.
- 19:00 Yngres for 5. klasse og oppover i oddetallsuker.
- 19:00 Connect for 8. klasse i partallsuker.

Søndagsskole

Velkommen til søndagsskole i kjelleren på bedehuset klokka 11.30 annenhver søndag i oddetallsuker.

Lovsangsteamet fra forsamlingen er med og synger og spiller sammen med hele gjengen før vi deler oss i to grupper. Den minste gruppa er for barn opp til 2. klasse og den store gruppa er fra 3. klasse.

Vi som er ledere i søndagsskolen føler oss privilegerte som får lov til å formidle verdens viktigste budskap til barna. Vi har alltid plass til flere ledere. Vil du være med? Ta kontakt på post@veabedehusforsamling.no

La de små barna komme til meg og hindre dem ikke, for Guds rike hører slike til.

En utflytter

Eileen Knarvik, født og oppvokst «rett bak bedehuset», datter av Shirley og Terje Knarvik. Aktiv i bedehusmiljøet i oppveksten. Under praksis i Mali møtte hun Espen og søt musikk oppstod.

Har du noen minner fra barne-ungdomstida på Vea og bedehuset?

Minnene fra barne- og ungdomstida på Vea er mange og gode. Søndagsskolen var en fast rutine hver søndag fra så langt tilbake som jeg kan huske og ut 7. klasse, det var aldri et alternativ å ikke gå (takk til mamma og pappa for det). Ellers var jeg med på både barneforening, barnekor, yngres, ungdomsmusikken og ungdomsforeningen. Prøvde meg på håndball noen år på Åkra, men da treningene krasjet med øvelsene til ungdomsmusikken på Vea var valget lett og ta; ungdomsmusikken ble prioritert. Jeg har vært heldig og hatt en kjerne av gode venninner i bedehuset helt fra vi var små jenter og frem til den dag i dag. Etter hvert som vi ble eldre ble vennegjengen større, og jeg har hatt mange gode forbilder oppgjennom ungdomsårene på bedehuset. Helgene ble som regel brukt på å gå på ungdomsmøter og ungdomstreff. Det var alltid noen å gå sammen med og som hadde plass i bilen sin. Det var ikke før etter at jeg flytta vekk at jeg ble klar over at dette ikke var normalen for de fleste, og jeg er svært takknemlig for at jeg har fått ha disse mulighetene, og at det for min del var lett å velge «riktig» om jeg kan si det sånn.

Hva førte deg ut av bygda?

Da jeg skulle begynne på videregående falt valget på Lundeneste i Ølensvåg, og når jeg først fikk smaken på internatliv var det

ikke så fristende å flytte hjem igjen. Etter tre år på Lundenestet gikk turen videre til bibelskolen «Gå ut senteret» i Hurdal. På denne bibelskolen skulle vi ha praksis i et misjonsland i 4,5 måned, og jeg endte opp i Mali. Her møtte jeg Espen som var ute i forbindelse med jobb, og samtidig besøkte sine foreldre som er misjonærer i Mali. Etter året på Gå ut senteret, hadde jeg ett år i Oslo der jeg tok kristendom grunnfag på Fjellhaug før jeg gifta meg og flytta til Songdalen/Kristiansand sommeren 2008.

Hvor er du i livet nå?

Jeg bor fremdeles i Songdalen sammen med Espen og våre tre gutter Gabriel (12), Tobias (9) og Jonathan (6). Det ble en ny epoke i livet vårt når også minstemann begynte på skolen i høst. Alle tre går på Oasen skole Birkelid, som er en kristen friskole og her trives de godt. Det er også trygt for oss som foreldre å vite at de verdiene vi ønsker å gi guttene våre også blir formidla gjennom skolehverdagen deres. Særlig med tanke på den tida vi er i nå. Så vi er takknemlige for å ha denne muligheten i nærmiljøet vårt. Espen jobber som miljøarbeider på biblioteket i Kristiansand og er ellers engasjert i ulike ting gjerne knyttet opp mot jakt og fiske. Jeg selv har de siste 10 årene jobbet som barnehagelærer i en barnehage her i bygda og trives godt med det. Songdalen Frikirke er menigheten vi har funnet vår plass i her. Der er jeg med i søndagsskolearbeidet og guttene er med på det som er å være med på for dem. Vi trives godt.

Hilser til slutt med versene fra romerene 8, 38-39:

«For jeg er viss på at verken død eller liv, verken engler eller krefter, verken det som nå er eller det som kommer, eller noen makt, verken det som er i det høye eller i det dype, eller noen annen skapning, skal kunne skille oss fra Guds kjærlighet i Kristus Jesus, vår Herre.»

REDAKSJONEN

Har du aktuelt stoff til Betel-Nytt er du hjertelig velkommen til å kontakte en av oss i redaksjonen. Vi er takknemlige for innspill.

Ingrid Brekkå Rosberg - 404 90 702
Inger Marie Nilsen - 922 46 138
Oskar Jone Dalseth - 411 04 247
Janne Hereid Rasmussen - 476 34 169

PRINT / LAYOUT

HBO
Janne

FAST GIVERTJENESTE

Konto: 3361.64.07444 (driftskonto)
Konto: 3361.15.81284 (Sørbø)